

Tää nuorten iloinen koulutie

On joutuneet päivät jo syksyiset.

Käy metsäpolkua pienoiset.

On keltalehtiä täynnä maa.

Kuin hangessa siinä kahlata saa.

Ne haastavat hiljaa kahisten:

Nyt minne on matka pienoisten?

Punapuolukka mättäältä pilkistää,

luo kutsuvi kesteihin ystävää:

– Te kultaiset, kuhun nyt kiire noin?

– Vasta tullessa teidät poimia voin.

Talitinttikin oksalta tirskuttaa:

– Kuhun kuljette – tottahan kysyä saa?

Etkö tiedä, kouluhun kiire on,

Se on takana metsän ja vuoriston.

Kotimökiltä sinne matkaa lie

kilometriä monta, vaan kaunis on tie.

Puut metsän lapsille nyökkivät

kuin ainakin armaat ystävät.

Syystuuli luo ruusuja poskillen.

He kulkevat riemuiten, laulellen.

Vaikka joskus se käy kautta notkojen

ja kautta jylhien rotkojen,

tää nuorten iloinen koulutie

maan kaikista teistä parhain lie.

Immi Hellén, 1926

Runo on julkaistu kirjassa Lasten runokirja: Suomen pojille ja työille omistettu. Valistus, Helsinki, 1930.

